

LIBRIS

We know
books

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, Sector 6,
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro
www.librariaeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de
Consiliul Național al Cercetării Științifice (CNCS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BLAJ, EUGEN

Limba și literatura românești / Eugen Blaj. -
București : Eikon, 2025
ISBN 978-606-49-1522-1
821.135.1

Corector: Larisa Pleșca

DTP: Mihăița Stroe

Editor: Valentin Ajder

Eugen Blaj

*Limba
și literatura
românești*

roman umoristic

E I K O N

București, 2025

câteva oftaturi din gâtlejul Irinei și vreo două trei grimase de la Septimiu și de la Zizi, grimase care, în opinia lor, trebuiau să semene a zâmbete.

În treacăt fie spus, eu habar nu am de ce se face urarea de „somn ușor” la culcare. Eu unul, când am somnul ușor, mă scol mai obosit decât m-am culcat, întrucât aud de fiecare dată când Septimiu și vecinul de palier merg la veceu, trăgând apa aproape cu dușmănie, îl aud pe Tom cum miaună în singurătatea lui sau când își acoperă destoinic nevoile cu nisipul din litieră, sau când, pur și simplu, își ascute ghearele pe mocheta din hol, piesa aceea arhitecturală destinată ascuțirii unghiilor pe care i-am cumpărat-o cu bani mulți fiind considerată de el inutilă. Practic nu prea dorm, sau dorm, cum se spune, iepurește. Oricum, cred că iepurii sunt cele mai obosite mamifere de pe Planetă, considerând faptul că au somnul atât de ușor încât au ajuns proverbiați.

Da, cu siguranță, „somn ușor” îmi sună mai degrabă a blestem decât a urare!

Cu toate acestea, după ce am strâns toate rămășițele pământești (expresia lui Septimiu) rezultate după runda de fleici și mititei, le-am spus, cu un sarcasm numai de mine știut și răzbunându-mă cumva pe ei pentru că nu au râs la cele povestite de mine:

— Vă doresc să aveți un somn ușor!

Cuprins

Despre oi, pinyin jiu, covid, kama sutra și haltere	5
Două boabe de fasole și două destine frânte	25
Așa suntem noi.....	46
Mort, viu sau între?.....	61
Despre difuzoare, Stalin, noroc și cuie	76
Importanța geopoliticii și tigaia Irinei	88
Despre viața de apoi, steatoză și fotbal (printre altele).....	101

1.

*Despre oi, pinyin jiu,
covid, kama sutra
și haltere*

Pe tot parcursul vremelnicei noastre existențe comune, Irina, Zizi, Septimiu și cu mine am respectat cu sfințenie o lege nescrisă, aceea de a nu ne invita sau autoinvita unii pe ceilalți în propriile noastre apartamente. Căminele noastre erau tabu, teritorii intangibile, sacre, un fel de Sfânta Sfințelor în care noi eram înalții preoți cu drept exclusiv de pătrundere legitimă.

Practic nici până în ziua de astăzi nu știu exact ce a fost în capul meu când am propus, așa, tam-nisam, să ne petrecem serile, prin rotație, vizitându-ne unii pe alții. Evident, ideea mi-a venit în timpul grătarului obligatoriu din fața blocului. Mă rog, fața blocului la care mă refer este, de fapt, una dintre părțile laterale ale imobilului, dar, având în vedere că imobilul poate fi considerat, ceea ce și este, un paralelipiped, orice parte laterală este o față.

Preț de câteva minute bune, stuporea s-a lăsat grea peste colțul nostru de bloc, în așa hal încât fumul

groaznic pe care îl scoteau fleicile de la grătar nici nu s-a mai putut ridica, strivit parcă de stupoarea despre care vorbeam.

Cum adică „stupoarea despre care *vorbeam*”? Habar nu am, nu am avut și nici nu o să am de ce unii scriu, de exemplu, că „în rândurile de mai jos voi vorbi despre” nu știu ce. E limpede pentru toți oamenii cu scaun la cap că respectivii nu vor vorbi deloc și că, de fapt, vor scrie. Mă gândesc că nici măcar când au scris rândurile respective nu au vorbit despre ceea ce scriau, pentru că mi-e cu neputință să-mi imaginez un scriitor care vorbește cu glas tare în timp ce și scrie ceea ce anterior sau simultan a gândit. Septimiu mi-a explicat, în termeni pe care nu îi mai rețin și pe care nu i-am reținut nici imediat după ce mi-a explicat, că „simultaneitatea” celor trei operațiuni este practic imposibilă și că, negreșit, una trebuie eliminată. Asta ca să nu mai intre și pe tărâmul „metacogniției”, după cum mi-a spus atunci, oarecum plictisit. Au rezultat astfel trei opțiuni: să gândesc și să vorbesc fără să scriu, să vorbesc și să scriu fără să gândesc, sau, cum fac toți scriitorii comuni, să gândesc și să scriu fără să vorbesc. Luate ca perechi simultane care se anulează reciproc, aceste activități se pot întâlni la tot pasul. Sunt atât de mulți oameni care vorbesc fără să gândească, lucru pe care pot să îl certific în fața oricărui tribunal care ar condamna așa ceva, dar, la numărul acestora, se adaugă și cel al scriitorilor care scriu fără să gândească, sau, mai ales, al cantautorilor

sau al textierilor, mari furnizori de versuri lipsite de orice logică.

Eu am încercat de câteva ori (practic, doar de două ori) să fac acest cumplit exercițiu, să mă gândesc, să vorbesc și să scriu în același timp despre nu mai știu ce. Prima dată m-am gândit și am dat glas gândurilor, dar ceea ce am scris a fost cu totul și cu totul stupid, lipsit de orice valoare. Gândul a plecat trufaș, ca o caleașcă imperială, pentru ca, în secunda în care el a fost rostit, să piardă cei patru bidivii, care au luat-o la sănătoasa în patru direcții corespunzătoare punctelor cardinale, în timp ce prințul și prințesa din caleașcă au fost smuciți cu brutalitate, julindu-și pielea catifelată de toate ornamentele interioare și sfârșind prin a fi zvârliți în șanț. În cele din urmă, odată scris, gândul rostit s-a transformat într-o biată teleguță, sau cotiguță, cum vreți să-i spuneți, trasă cu mare greutate de un sătean beat, care privea nedumerit spre prințul și prințesa din șanț, care și ei priveau la rândul lor, tot nedumeriți, spre săteanul beat, neștiind unde Doamne iartă-mă a dispărut somptuoasa lor caleașcă imperială și de unde a apărut săteanul beat.

A doua oară m-am concentrat atât de tare să fac trei lucruri dintr-o dată, încât am rămas înțepenit în fața hârtiei preț de câteva minute, fără să fiu capabil să gândesc, să scot măcar o silabă, sau să scriu o literă. Totul a fost în zadar. După aceste experimente, vreme îndelungată nici nu am mai putut scrie. De gândit am mai gândit, și de vorbit am mai vorbit, dar nu ca altădată.

Dar tocmai asta era problema, că trebuia să tac măcar în timp ce scriam!

Revenind la oile noastre, după cum scriam...

Era să zic „după cum spuneam”, ceea ce... „Să zic”? Nu! Cred că am să folosesc în continuare „zic”, „spun” sau „vorbesc” în sens de „scris”, în afară de cazurile în care, pe parcursul vreunui dialog, cineva chiar zice, spune sau vorbește. Altă ieșire nu văd. Ori mă opresc aici, ori îmi acceptați convenția!

Numai un pic! Ce mai e și cu oile astea la care voiam să revin, pentru că în niciun caz nu mă refeream la Irina, Zizi, sau Septimiu, fiind de notorietate faptul că ei nu sunt oi? Intoxicat cu limbajul reportericesc standard, era să zic (atenție la convenție) „notorietate publică”, opusă probabil unei notorietăți anonime. Treaba cu oile... chiar și după șaisprezece secole, noi o dăm mereu cu oile furate la care se referea judecătorul care încerca să-l aducă la matcă pe ciobanul isteț din fabula cu pricina? Nu am putea înlocui „oile” cu altceva, mai de actualitate? Acum nu se mai fură oi, cel puțin nu ca atunci! Am putea folosi alte cuvinte, legate de ce se fură frecvent acum, având la dispoziție o sumedenie de cuvinte, pentru că acum se fură frecvent orice! Nici nu știi ce să alegi, atât de variată e oferta! Hai, de pildă, să ne oprim la telefoanele mobile, care se fură într-o veselie! Bine, veselia vine după furt, că nu-mi închipui că hoțul chicotește ca zezecul în timp ce îi sustrage unei domnișoare zvelte iPhone-ul din buzunarul de la spate

al blugilor, unde, oricum, de abia încăpea un sfert din el. Din iPhone, nu din hoț, evident!

Deci... revenind la telefoanele noastre mobile, ceea ce m-a determinat să fac propunerea respectivă a fost poziția incomodă în care stăteam seară de seară. Am avut dureri lombare atât de intense încât a trebuit să recurg la un specialist chinez din Berceni, care nu era nici foarte specialist și nici foarte chinez, după cum am remarcat. Dar el așa zicea, că e specialist chinez în acupunctură. Oricum, din Berceni era, cu siguranță.

Acum, treaba asta cu meridianele energetice și cu punctele pe care trebuie să le știi pentru a spori sau a diminua energia de pe meridianul respectiv este, cu siguranță, ceva verificat de milenii. Practic, nici nu știu de ce nu se termină odată cu toată industria farmaceutică, infamă, cinică, criminală uneori, care a dictat și încă mai dictează multe evenimente istorice, cum zice Septimiu că e și „genocidul numit Covid”, pentru a fi înlocuită cu acupunctura, sau, în lipsa acelor, cu presopunctura. Totul e atât de simplu, deși pare complicat, încât cred că numai rapacitatea industriașilor care vor să-și vândă negreșit medicamentele face ca milenara știință chinezească să nu înlocuiască tot ce ține de sănătate. Poate că, cine știe, într-o zi, vom deveni chiar nemuritori și cu ficatul mai sănătos, folosind doar presopunctura.

Eu am avut un prieten care se descurca de minune cu presopunctura. Avea acasă un panou mare cu toate meridianele energetice și, cum avea o problemă, se uita

la panou, apoi masa punctul convenit în sensul acelor de ceasornic sau în sensul invers al acelor de ceasornic, după caz, și problema era rezolvată aproape instantaneu. Dar, mai presus de orice punct, mi-a recomandat și mie moxa, sau moxibustia, cum mai spunea el. Uneori, când voia să mă impresioneze, îi spunea chiar „pinyin jiu”, știind că toate denumirile orientale au căpătat o aură de credibilitate, mai ales după ce George Harrison a venit din India cântând „Hare Krishna”, refren repetat cu veselie de toți creștinii iubitori de Beatles. Din India, da, unde Maharishi l-a învățat tot ceea ce trebuia să știe, mai puțin cântatul la sitar, pe care l-a învățat cu Shankar. Nu foarte bine! Toate denumirile asiatice, indiene, chineze, japoneze sau coreene, au devenit simboluri ale adevărilor ascunse omenirii de milenii, revelate recent.

Practic, neavând la dispoziție conuri de pin, bambus, sau alte chestii recomandate, și neștiind tot timpul cu exactitate punctele care se cereau atinse, mi-a spus să aprind o țigară și să o apropii de dosul palmei, între degetul mare și cel arătător, la baza lor. Trebuia să ajung cu jarul atât de aproape cât puteam suporta căldura. Chestia asta trebuia să funcționeze în orice fel de situație, diminuând considerabil orice durere. El, de exemplu, când avea dureri de măsele, în loc să ia algocalmine până la intoxicare, sau să țină spirt în gură până la arderea completă a gingiilor, cum fac toți oamenii normali, își făcea o moxă și treaba era rezolvată. Avea soluții pentru orice. Când i se înfunda nasul, își proptea subțioara

opusă nării înfundate de speteaza unui scaun și mucusul în surplus dispărea în neant. Și când îi curgea nasul făcea la fel și se înfunda. L-am întrebat dacă nu e mai simplu să folosească batiste.

— Ies mai ieftin așa! – mi-a răspuns conspirativ.

Aveam și eu, pe atunci, ca toți oamenii, diferite dureri temporare, astfel, bucuros că voi scăpa de neajunsuri, i-am ascultat sfatul binevoitor. În primul rând, m-am apucat de fumat, ca să am la dispoziție mereu o țigară pe care să o pot utiliza. În afară de faptul, destul de regretabil, că am început să tușesc foarte urât, neproductiv, pot spune că moxa își făcea efectul, dar într-un mod foarte straniu. Gradul meu de suportabilitate la căldură s-a dovedit extrem de ridicat, astfel că, după ce câteva săptămâni am umblat cu dosul palmelor pline de arsuri, de parcă erau două scrumiere vii, am renunțat la pinyin jiu, sau moxa, cum spun neinițiații. Dar până să renunț, ce-i drept, în momentul când simțeam arsura, orice altă durere dispărea ca prin minune, ceea ce îmi adeverește, dacă mai era cazul, că presopunctura este și va rămâne un panaceu (fără „universal”, cum spun unii literați), pe care industria farmaceutică îl bagă sub preș cu cinism.

Revenind la propunerea mea, care a fost întâmpinată cu stupoare și cu o tăcere de peste un sfert de oră, întreruptă doar de sughiturile tânguite ale Irinei, care însumate aduceau a melopee plagiată de la vechii greci, trebuie spus că a fost acceptată în cele din urmă, după

îndelungi negocieri. După opinia mea și a lui Septimiu, Irina și Zizi trebuiau să primească oaspeți de două ori, pentru că erau doi în fond, și, în plus, chiar dacă erau căsătoriți, aveau două apartamente. Argumentația logică a lui Septimiu și patosul meu i-au convins. Mai mult patosul meu, pentru că argumentația logică a lui Septimiu a fost atât de încâlcită, mergând până la explicarea pe temeuri metaforice a expresiei „a fi una”, utilizată după căsătorie și puțin timp după aceea, încât chiar și eu m-am pierdut în argumentația lui ca într-un labirint. Și asta în condițiile în care eu nu prea mă pierd în argumentații ca într-un labirint.

Pandemia era la faza de relaxare, ceea ce însemna, de fapt, un fel de intrare la boxe a bolizilor de formula 1, pentru realimentare. Populația se realimenta cu noile tulpine, asta era tot, pentru a porni un nou val masiv de infectări, ceea ce ducea la tânguiri, alerte, previziuni sumbre, dar și la creșterea profiturilor producătorilor de vaccinuri și de măști.

Apropo de formula 1. Pe vremuri, când mă uitam la așa ceva, regretatul nostru comentator Miki Alexandrescu, prieten la cataramă cu Niki Lauda, Schumacher, Coulthard și mulți alții (după spusele lui), care se trăgea de șireturi cu Bernie Ecclestone, fiind, după cât se pare, vedeta curselor, spunea deseori că Schumacher, de exemplu, care rula cu viteză pe pistă, „nu dă semne că ar vrea să intre la boxe echipei sale”. Chestia asta m-a nedumerit mereu și nici acum nu

pricep ce semne ar fi trebuit să facă Schumacher ca să arate că vrea să intre „la boxe echipei sale”? Să-și dea jos casca, la peste 250 de kilometri la oră, și să o bălângăne pe deasupra capului, ieșit pe jumătate din bolid și strigând în gura mare „Fraților, vedeți că vreau să intru la boxe echipei mele!”?

Revenind la mașinile noastre (că și ele se fură, cum altădată se furau oi), pot spune că, după ce propunerea a fost acceptată, niciunul dintre noi nu dădea semne că ar vrea să fie primul pe lista gazdelor. Cam ca Schumacher, nu dădeam pur și simplu niciun semn! Până la urmă, am hotărât să tragem la sorți, ceea ce am și făcut, spre disperarea lui Septimiu, care ne-a reamintit despre predestinare, ioni de potasiu și membrane îngroșate, plus ceva din fizica cuantică legat de universurile paralele, dar nu mai țin minte exact ce anume. Știi că erau paralele, ca cele două stele paralele ale lui Chilian, despre care am pomenit cu altă ocazie. Bietul Septimiu știa el ce știa, deși nu a reușit pe deplin să explice exact ceea ce știa, pentru că măgăreața a căzut exact pe el.

— Maaamă, ce de cărți! – a exclamat Zizi de cum a pătruns în garsoniera lui Septimiu, care nu contenea să se scuze pentru deranj.

Septimiu zic, el se scuza, nu garsoniera.

De fapt nu era niciun deranj. O canapea și două fotolii, pe care erau aruncate câteva prosoape, un tricou și două haltere de vreo cinci kilograme fiecare, o măsuță pe care zăcea un pahar înalt în care zăcea o urmă